

„Uram, ne haragudj, hogy ismeretlenül zavarlak, de a papok kamillát szüretelnek, kisebb dolguk is nagyobb annál, hogy hozzád kiabáljanak. Úgy látszik, nem tudod, hogy megváltódtunk, kapj szamaradra, kocogj ide, megéri, el sem lehet téveszteni az utat: mindig a kék gyík után!”

SZÖVETSÉG

Jó lesz már öregnek lenni! Velünk ijesztgetik a gyerekeket, mégis jó lesz. Micsoda ordas vénasszonyok leszünk!

Így a barátném.

Mondom, ha addig élünk, s fegyver által el nem veszünk, neki is lesz egy meggyfája, nekem is lesz egy meggyfám, kiülünk rá, meggyet akasztunk a fülünkre, s ha már nagyon muszáj, varnyúvá változunk. Nagy dolgokat fogunk még cselekedni.

SÁRÁNDI JÓZSEF

Lélekvándorlás

1

Nyuszika mellettem él,
hallgat, sír, ha bántom,
nyúl voltam egykor én is,
az előző világon.

Azóta jócskán elvadultam:
ma oroszlán vagyok,
s e királyi minőségben
nyulakat szagगतok.

2

Tombol a megnőtt nyár,
parányi vagy benne,
fordul a Föld, vált az Ég,
s öregszel dühöngve.

Töppeszt irdatlan súly,
kicsiséged súlya,
fognál halat, madarat,
röpülve vagy úszva.

3

Pilláid alatt,
ha megmozdulok,
magányod, éjed,
bennem zokog.

Nő vagyok már,
s Te vagy a férfi,
ki sebzett életét
más nemre cseréli.

4

Mindig tovább,
mindig előre,
magunkat új
életre ítélve.

Mindig félve,
s mindig bátran,
halálelleni
lázadásban.

Látó szem legyél!

*Köd köd ködlepel   Lobbantsd föl magad!
Ködnagyapó ünnepel   Növeld a lángod!
Köd köd ködpólya   Látó szem legyél!
Meggémberedsz alatta   Ne hunyó zsarátnok*

*Vak koldus a köd
Vezesd kézen fogva
Tejúton át a
Csillagokba*

Fohász

*add meg a szerelmet Uram
ami a lélekből is lobbant gyönyört
add hogy egyetlen ölelés se
zárja végleg a kört*

*add hogy minden teljesülés
új váagnak legyen szülője
s áradó magomnak termő
testében nyíljon jövője*

Időtlen nászban

*Forog a szél
Kígyózik kering a tájon
Duzzad dagad nyomul előre
és surrogva lövell
a virágpör-éhes mezőkre
Kerit az illatos ölelés
Bomlik az erdők kontya
A zöld-hajú fák
sóvárgó asszonyok
ringó csípőkkel
párállanak lihegnek*

*Forog égre-tárulkozó
virág-népeivel
Forog az elegyülő fajok
egymásba-oltott mozdulataival
lélek-lökődéseivel
Teremni vágyó életek
vívnek jövőendő létükért
A teremtés másnemű hadai
csapnak egymásra le
s a győztes mint mindig
az erősebb kan marad*

*Időtlen nászban
vonaglik a Föld*

GERŐ JÁNOS

Kopog a tető

Mellettük ritkulnak a város lámpái, a Skoda nem gyorsan, de egyenletes tempóban kergette maga alá a kilométereket,

— Most jó? — kérdezte a férfi.

Szipogva felelt:

— Nagyon jó. Bár soha ne érne véget ez az út.

— Akkor nem érnénk a kempinghez, és nem aludhatnánk együtt.

— Azt se bánám!

— Ilyen önmegtartóztató lettél?

— Ne bánts! Én veled akarok lenni. Minél tovább... nem egy éjszaka. Ha lehetne, én nem eresztenélek el soha többé.

Már megint többet mondott a kelleténél. Ahelyett, hogy hagyta volna, Imre mondja ki, újra előreszaladt. Pedig lehet, Imre is megnyilatkozik kis idő múlva. De tehet ő arról, ha nem bír taktikázni, ha azonnal felszakad belőle, amit gondol? Imre előtt egyetlen titkos rezdülése sincs. Huszonhárom éves élete nyitott könyv előtte, és azt szeretné, ha mindig az lenne.

— Arra gondoltál, ezután mi lesz? — kérdezte Sárvári.

Ezen törte a fejét már egész nap: lehet folytatni, szabad újra jelentkezni? Ő nagyon szeretné. De Imre lezárta egyszer az ügyet, nem bűn hát neki újra kezdeni. Még bűnnek se lenne baj, hiszen mi a bűn, ha mindkettőjüknek jó!? Ez nem lehet az. Mi értelme van? — ez a gyötrő kérdés. Ha Imre akarná, akkor titokban, mindenkit kijátszva, újra és újra találkozni kellene. De vajon Imre akarja-e igazán?

Valami kedveset kellett volna mondani, de már belébújt az ördög, maga se értette, miért kötözködik.

— Azt hiszem, te inkább megrémültél, mint megörültél, amikor megismerted a hangomat.

Sárvári lelassította a kocsit, és a padkához vezette. Itt dőcögött egy darabig, míg végre megállt.

— Kisbogár, nem ismerek rád. Te azelőtt soha nem bántottál engem.

Megint felcsattant, sértően:

— És te, engem? Ha nem adtam volna tudomásodra még elég világosan, most tudd meg: miattad jutottam a diliházba. Nekem se előtted, se utánad nem volt férfi. Pedig a házasságba is te kergettél. De az meg se történt, semmis minden, csak te vagy! Érted?

Sárvári elrestellte magát. Nagyjából megsejtette, hogy ilyen áldozatra, ilyen szerelemre ő nem képes. És mégis büszke volt erre a ragaszkodásra. Öszülő fejjel ilyen fiatal nő szerelmével ki ne büszkélkedne?

Magához húzta az asszonyt, szeretgette. Eddig a kormányt kellett marnakolnia, most talán éppen ezért, mohón szorította magához a régi illatú kedves testet. Ildikó már elfelejtette előbbi sérelmét, két csók között mondta: